

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 22073/2022
27.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ружојчић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миланка Тирнанић Станојевић, адвокат из ..., ради лишења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 276/22 од 15.06.2022. године, у седници већа одржаној 27.01.2023. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 276/22 од 15.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 276/22 од 15.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 276/22 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П2 325/18 од 27.12.2021. године, у ставовима првом и другом изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев да се тужени у потпуности лиши родитељског права према мал. деци ВВ, рођеном ...2008. године и ГГ, рођеној ...2009. године, и то у преосталом делу, након делимичног лишења родитељског права правноснажном пресудом Основног суда у Смедереву П2 186/17 од 26.04.2018. године да управља и располаже имовином мал. ВВ и мал. ГГ, обоје из ... и одбијен као неоснован предлог за одређивање привремене мере којом би се туженом забранило приближавање и приступ месту становања тужиље и мал. ВВ и ГГ на удаљености од 50 метара, као и да исте на било који начин узменирава, те да се туженом забрани приступ на удаљености од 50 метара школском објекту ОШ „...“ из ... коју похађају мал. ВВ и ГГ, и то пре почетка, за време трајања и по завршетку наставе. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, а којом је тужиља обавезана да

туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 258.000,00 динара, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става другог изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смисли члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), јер разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

Правноснажним решењем о трошковима парничног поступка, другостепени суд је применом члана 207. Породичног закона, руководећи се разлозима правичности, а не успехом странака у спору, одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Посебна ревизија туженог изјављена је с позивом на погрешну примену одредбе члана 207. Породичног закона, јер је у току поступка суд различито одлучивао о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка. Међутим, то није довољан основ за одлучивање о посебној ревизији. Породични закон („Службени гласник РС“, бр. 18/2005, 72/2011, 6/2015), иако предвиђа сходну примену Закона о парничном поступку, наведеном одредбом у одлучивање о трошковима спора уноси и институт правичности и слободне судијске оцене. Због тога право на накнаду трошкова поступка не зависи само, како то тужени у ревизији истиче, од коначног успеха странака у спору, већ је суду остављена могућност да о накнади трошкова поступка у споровима у вези са породичним односима, какав је у конкретном случају, одлучује по слободној оцени водећи рачуна о разлозима правичности. Тиме се другостепени суд руководио доносећи одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена.

Није од утицаја на дозвољеност ревизије то што је другостепени суд преиначио првостепено решење о парничним трошковима, будући да ревизија у сваком случају није дозвољена према врсти одлуке која се побија.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић